Kõrda koll, ütelc ni tõõpolc pooló
riher, foir poni? Kõik tärmi
nüqu nic üfiqi joudsõ õrnnó.!
Mo topõ Kõrwadi kirmi muido
ajann põa lun ort lahdi.' —

II. Esa ja poig.

Esa pojoga lätfi lüna, kost
ärä tullen poig paari noalu
heeringet kodo minnen fürwä
oft. Esa küfus poja käest heerin-
gét nõten: „Noh, kor föögi
ka midagi ostl?" „Osti," ütet
poig, „paari noalu heeringet!"
Esa pahatsfet: „Mis fa tuoft
heeringgeft inäp osti, ku filgi?
ettki käek ommo?"

III. Keitung ja ajaleht.

Talomats tulli üte kirjanikn
maija, kon huld ajalehti kaiwa
pääl olli. Ta foritsfo neid mönda
tähele panemadalt läbi, ninn ütles
kirjanikuli: „Sa loet küll neid
ajalehti, a noifst tfiturmeft
ei tiija fa midagi. Wanaft diä
tfiturme kugi, tuo tiefse kõik
kunar föda fao, ehk kunar
kingemaal noatas andmo."—

IV. Kõige ilufamb.

Munhaawa olli füm
üts kentfadar fadda vätfsp. Sindsu
elanu. Kee tulli ütte talle, naat
neinle käfudat umblema, des
efi mõõtmiffe man meiftride
käestas: „Nunle vätfsp! umble
fa mulle illost käfuk, nii illost
nüqu kellgi ei ole!" Vätfsp lubat.
Kui käfuk tärwete valmis olli,
tulli tütrid, mutsmiff pääle tõja
ajama, ja naat käfudat nõten
ütma: „Nulla vätfspeldene, kor
ma full nii käfi tela? Kellel
fin om fäänc käfuk, üts niahst
om kärwilde, tõõne pahelde!"
„Fao, lets! Ma tei fu kõrwi perrä
nüqu kellgi ei ole!" ütet vätfsp,
ja ummel fuure pääle apämiffe nend
pelwe perra käfuda ümbre, nüqu
mulegi. —

IV. Laste mängud ja toimetused.

1. Kaui-paus!

Latfe faisva kulgoni vinnat-
fidu, (kõõlake) kon kõigil fum
ütele poole ommaa. Kõige ülmäne
hõikat: „Kaus, paus! perämäne
paar vällä!" Nüüd naaat
tõpa poolt, üts paar, (ütelt poolt üts

tõiselt poolt tõine) ehepoole
kõrwo, ja kõik paari joofdma,
kuna „kaus paus" ütleja neile
wähele jooft. Kui fee wähele
jooste ei jõuwa, faawa nema ehe-
poole, kuna „kaus paus" ütleja kõige
perra kät, ja nee ehe õtka faawa.
Kui ta wahele joud — leäwa nee
jällegi tagaotfa tagafi. „Kaus paus"
hõikamiffe pääle paari jooftma.

2. Oinas lauta.

Nenaft, kuna kõik ühe kaui ütte
kõwe, ja mõni 6 wai 7 kaijalt, pää
kaijuffe (fõra kindrali.) ell ellewa,
fiis olli wahel mõndagi mängu, aja
ütter, nimelt oina lauta ajamine,
mis jõrgmatfet plaanit mängitl:
Egal kaijuffi olli oma nutiga
nii käen, nellega nema tfõõradele
ümbre näikefe kaarwadele, faiffiwa,
mis mindagi oina laudas peeli.
Oinas — ümmargune puine muna —
fai ütelt terfamiffi lauda poole aetut,
kon man ega üts nutt nuiga meet
ütte pandu püüst anda, et oinas kõr-
te taugele kargas. Ent oina ajaja
kaija ka teabolt perra, kuis nuti-
meke „tjümpa" (mis egal ütet olli) oõa
fael kaarda, omma kepi otfa fünnä
enne tfubada, et toine oinaajajast kael,
mis õige kiijffa-tiis olli, ninik ofarat
Kaijuff nõus, enne kui oinas lauta
fai. — Sõa kaijuffe kohus olli kaijale
perra kaia, ninik wahwat oina kaijuff
kätte, ja niimatc mõngule otfa tetta. —

3 Tjagaja.

Üts pann tõiffe kohegi ree lum-
bikeffe (loigukeffe) weerde iffima
jala-ütele ja tõiffele poole wett,
nina ütet: „Tfaa fa katte kepive-
fega nii ruttu, kui tohad, ma
ütt ke lumti kuiwat püüki!"
Tõine istus ja tfagaja. Selle pääle
kaard üts tfagaja pidda fiiotelusfi
jalusfi kinni, tõmbas üte lumti,
mis nüüd mindagi kuiwat sarp,
kuna tõist tagaotfa lidse oli. —

4. Tjüür, trisvaa!

Ümbre kaima kukja wai vila
võngu peetas nii kgune mäng.
Keädi fais puisti kõdu nulgakefe
pääl kumaruft ja lugu kümme.
Etnüüd lät tema tõifi otsima, ker
nägemada kombel õüi omma
käskus, ja fis nulgakeffe kaarda-
püüdma, kui tõine mand oõa om
käsnin. Kui otja kedagi näge, ja
fee enne tema pulga maam wootu
ei fae — peap ta pulga kaitjat tuka-
ma, — enk kui ta enne pulga
kaitjat pulga maam fae, fis peap
ta üttema: „Tjüür, trisvaa!" nimi
pääle fee ülläqi omma õgwatsi
ometcka jõap. —